

El proper 10 de desembre es commemorarà el 50^è aniversari de la promulgació de la Declaració Universal dels Drets Humans per l'ONU. Amb aquest document, els governs d'arreu del món es comprometien tant a respectar com a defensar els drets de tots els éssers humans fos quin fos el seu origen, sexe, raça o religió. Els drets establerts per l'Assemblea de l'ONU el 1948 continuen vigents avui en dia: el dret a la vida, a les pròpies idees, al treball i a unes condicions de vida dignes... Uns drets que havien de ser, per primera vegada a la història, iguals per a tots i per a totes. Malgrat aquesta mostra de bones intencions per part dels governants de la majoria dels països del món, 50 anys després seguim trobant als diaris les mateixes notícies. El 1998, cada dia, en alguna part del món, es viola algun dels drets que recollia la Declaració de l'ONU sota pretext del respecte a les tradicions culturals, per problemes polítics o en situacions de conflictes armats.

És cert que les darreres cinc dècades han portat nombrosos avenços en matèria de llibertats i d'igualtat; però, malauradament, aquestes millores s'han concentrat en les societats més privilegiades: aquelles on els ciutadans i els ciutadanes són conscients dels seus drets i estan en condicions de reclamar-los. Mentre, una de cada sis nacions coneix el veritable significat de les paraules associades als conflictes armats d'aquest segle: genocidi, neteja ètnica, violació... Avui, mil tres-cents milions de persones sobreviuen amb menys d'un dòlar diari i 35.000 nens moren cada dia de desnutrició i de malalties que es podrien evitar. Costa parlar de la situació actual en termes comprensibles: les xifres són tan immenses que hem acabat escoltant-les sense copsar la seva magnitud real.

L'any del 50^è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans es té constància que el 1997, a 117 països, les autoritats, les forces de seguretat o la policia van recórrer a la tortura i als maltractaments. A 87 països existien casos del que Amnistia Internacional (AI) anomena "*presos de consciència*": persones empresonades a causa del seu origen, ideologia, creences o gènere, que no han promulgat la violència ni n'han fet ús. A 34 països s'havien produït judicis injustos; a 53, detencions arbitràries. Els grups armats d'oposició continuaven afegint víctimes a les seves reivindicacions polítiques a 31 països.

Aquests darrers cinquanta anys han vist l'abolició de la pena de mort a molts països. Però al menys a 70 països existien l'any passat persones sense el dret més fonamental: la vida, a causa d'execucions legals o extrajudicials. A molts països les dones han trobat resposta a algunes de les seves reivindicacions de tantes dècades i, a poc a poc, prenen protagonisme a les seves societats. A molts altres, però, són les principals víctimes de les violacions dels drets humans. La majoria dels 15 milions de persones refugiades reconegudes per l'ACNUR són dones i nens. Milions de nenes i dones joves pateixen la mutilació dels seus òrgans genitals...

***Cada dia,
en alguna part
del món, es
viola algun dels
drets que
recollia la
Declaració de
l'ONU***

Com resumir les dades de les organitzacions dedicades a la defensa dels drets humans, com Amnistia Internacional, sense haver d'omplir totes aquestes línies de forma tan trista? AI ha volgut destacar enguany la tasca dels defensors dels drets humans, persones que han fet dels trenta articles de la Declaració Universal la base de la justícia i de la pau arreu. No són els únics, però, que treballen perquè la Declaració de l'ONU no sigui “paper mullat” ni “el secret més amagat del món”. Aquesta és una feina de tots i totes.

Per col·laborar en la campanya dels defensors dels drets humans o per més informació sobre AI, podeu contactar amb:

**Amnistia Internacional-Catalunya,
Alfons XII, 19-21, pral. 1ª,
08006-Barcelona.
Tel: 93 209 35 36**

Rosa Diez Tagarro
Coordinadora de l'Equip d'Informació Pública
d'Amnistia Internacional. Catalunya